

Szabó Palócz Attila

BIZONYOSSÁG

kőbe vésett tartalmakat morzsol a szél a málló oszlopkról,
csak ennyi biztos a létezésben,
csak ennyire lehetünk bizonyosak bármiben is
bármi másban
bármiben, amit életünk egy adott szakaszában meghatározónak hittünk
„...ilyen csalás a létezés...”

bazaltoszlopok vetnek árnyékot egy letűnő világra,
szakadó partok alatt pislákol a gyertyafény,
hullámverés zajához veri a dobos a ritmusát,
költői remeklések lapjai táplálják a parazsat, a lángot,
festői színek gomolygó füstje szál,
archívumok leporolt irataira újrahasznosítva jegyzetel az írnok,
mindent, de mindent, de mindent felülírva
és nincs béke még,
nincs béke a lelkében...

csákánnyal vésni a betűket az emberi emlékezetbe,
ahogy felszakad a bőr,
ahogy a vér fröccsenése diktált,
s ahogy az egy életen át magával
hurcolt forradás is mondja:
„...ilyen csalás a létezés...”

ki a bazaltoszlop kegyeltje,
nem is sejti még talán,
milyen mélybe húz és milyen magasra szál
minden betű és minden vésőnyom
az ember homlokán,
mert nincs afelől bizonyosság,
mi léssen majd a juss, és mi az írnoke fogalmazvány,
a nehéz kő hol áll meg, s mily időt mutat,
hogyan préselnek lábunk alá immár ezerszer is megjárt utakat..
„...ilyen csalás a létezés...”
és már csak ennyi marad,
egy jó kifogás, kibúvó egy perc alatt..
bizonyos csak abban lehetsz, ami már rég behegedt,
vagy abban sem talán,
a vésőnyom elkísér, hű társ egy bölcső, s koporsó oldalán

KOMOLYTALAN SZÓDA

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
belégöngyölve életem, álmom,
a tisztaság rezervátuma,
a tisztesség rezervált kora

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
remények, fékek, tétek és tételek,
sorsszámok,
tekervények tévelygései...

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
kíméletlen és kegyetlen érvek
visznek tévútra embert, államot,
s a keresztúton álltam ott

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
mert a szódából a buborékot kinyerni,
komolytalan vállalkozás, s akárhányszor
jobban teljesít is, hogy a húsába láss...

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
visszakézből lakat kattan,
belégöngyölve immár csak tétlen,
mea maxima vétkem...

diszharmónia

VERIFIKÁCIÓ

krajcáros krizantémok versengnek a kackiákkal
lendkerekes lendületben fordul át a nap éjszakába
búgva sűg a nyögdecseelő lejátszó
s mintha jajdulna is talán,
de inkább csak lemondóan bólint,
lendületben, de már beletörődve az olvashatatlanságba,
sérültek a fájlok, sérült a rendszer,
s így omlik össze fokozatosan szépen lassan mindenünk,
amit megőrzésre szántunk...

krajcáros krizantémokat rajzol a gyermeki kéz a papírlapon a kackiákra
tanító feddi az elnagyolt vonások miatt,
amott meg az összefolyt festék, az elmosódott alakok,
amelyekről ki sem nézzük azt sem immár,
férfiak vagy nők lehettek-e inkább a nebuló képzetében,
bajszos nénik és szoknyás bácsik
edződnek, mint a vas, mint az acél, mint a nemesfémek,
s így keverednek emlékeink is a földdel, a tápláló talajjal,
amint az ekével mély barázdát szántunk...